

Szikra János

Péntek naplójából

Július másodika, péntek –
nem jön el értem Robinson,
nem jön el értem ma sem.

Pedig ma péntek van,
megváltás-péntek az ég, az óceán,
pár evezőcsapással
elérjük a lakatlan partot,
s fölfalnak testvéreim.

Ha eljönne értem Robinson,
nemcsak pogány keresztelőt tarthatna nekem,
a makogó kannibálnak,
szigetet is elnevezhetne rólam,
Húsvét-sziget, Zöld foki-szigetek,
effélék,
lehetnék Szikra-sziget vagy -szigetek,
ha több volna belőlem,
vagy többen vagyok,
s így dicsekedhetnék ősszel:
*családommal a Szikra-szigeteken nyaraltam
két hétig a Defoe Tours jóvoltából.*

Ki tudja, hol jár a kecskebőrbe bújt hajótörött...
Ma van a legpéntekebb péntek –
gyorsuló szívverésem egyre közelebbről hallja
a faj fogcsattogását.

Interjú az Adrián

Özvegy Horthy Miklósné, született Jósási Purgly Magdolna vagyok.

Évekig krumplin és rozskenyéren tengődtünk az ezredfordulón. Nem is tudom, hogyan maradtunk életben azokban a szerelmes hónapokban Tatán?

Sokszor a nővérem vásárolt nekünk a boltban, anyám rendszeresen küldte nyugdíjából a pénzt, aztán nagymama is néha (főként kölcsönrel és cigarettával) „beszállt”.

Ezerkilencszázhatvanig nemigen voltak még nagyobb tömeget lázba hozó futballmérkőzések Portugáliában. Mondjuk, belépőre se tellett volna mindig, meg aztán sem Miklóst, sem engem nem érdekelt a labdarúgás soha. Férjem a teniszt szerette, sokszor játszott a családdal, de például a később elhíresült Ronaldóról nem is álmodhatott.

A Kotori-öböl elbűvölő mediterrán katlan volt ezerkilencszáznyolcvannégy nyarán, amikor autóbusszal körbezötyögtük a levert matrózlázadás helyszínét.

Midőn a derék székeltek...

Midőn a derék székeltek
Erdélyhez csatolták Romániát,
éjszaka kereken százat ütött az óra,
eltakarta a holdat a két mutató,
s fejjel lefelé lógva bámult be az ablakon egy gyöngybagoly –
nem gyapjával, tollal vagy vatelinnel,
szárazon zörgő langyos avarral volt töltve paplanom,
egy Kati nevű tyúk Debrecenben hétszámra üres tojasokat tojt,
mellesleg álmomban szétrágtam sötétzöld fésűmet,
és végérvényesen tudtam már:
legnagyobb fölény az alázat.

Mert mély szemedbe néztem akkor,
és megláttam a férfit,
akinek reggelre fű sarjadt ki homlokán,
hiába legelték le a jószágok nap nap után,
a másiknak mélyföld volt a homloka,
mint a sivár Izraelben vagy Hollandiában,
a harmadiknak összezsúszott,
amikor a vágóhídon fejbe rúgta a bika.

S még egy magányos,
meztelen palacsinta a Hortobágyon,
egy kitelepített primadonna tenyerén.

Tóssirató

Tessely Zoltánnak

Hová indulsz, kicsi ér,
ujjszál patakocská?
Vizet viszek Velencére,
Agárdra, Gárdonyba.

Honnan csobog, erecske,
a vized, Pátkáról?
Kiszáradt már, nádszigetek
emléke ha lángol.

Kinek pipálsz, halacska,
partra vetett potyka?
Nem kellesz te a nagy tónak,
fulladj az iszapba.

Minek futsz, te vizecske,
Gárdonyba, Agárdra?
Mintha világ vizét vinnéd
a nagy óceánba...

Sárcsizmában evickél
a táj, s a Kőgáton
egy bajszos démon üget át
lőháton a lápon.

2024

Az éjszaka vére

Vér,
a vér, a sűrű vér,
az éjszaka hosszú, jázminízű vére.

Szinte ömlött,
kora hajnalig esett,
tócsavakotás az út.

Délben viszik el a szemetet.

A lány és az özvegyasszony
kivonszolja a ház elé a kukát.

Az árok alján összefut a vér,
a lány sűrű jázminvére.
A kukában a halott hamvai.

Mindig más szerelme vérzik.
Mindig más az öregasszony,
ha fiatal, akkor is.

Fekete kakas rikolt szívemben,
vörös taréjjal föl kukorékol.

A haraszti Holt-Duna ágban

Tornai József emléke

Örökre nyár van abban a faluban,
örökre nyár... Estefelé fiatalasszonyok
hívogatják futballtól fölhevült fiacskáikat
vacsorázni a szomorú házak közé,
napvilágnál sosem énekelnek ezek
a szomorú házak a vadgyümölcs illatú
fiatalasszonyoknak, csak a telihold
gyújt bennük évekig sajgó bánatot,
a férfiak arcára csak a bor vagy a
nikotin varázsol mosolyt, s a kiszáradt
kutak mellett szerelmes alföldi
korcsok vonítanak boldogtalanul.

Hajában kioldódik a szalag, egy kislány
Chopin-etűdöt lép a zongorán, diófára
nyílik az ablak, a billentyűkre ömlik
a huszadik század minden júliusa,
örökre nyár van, örökre nyár a haraszti
Holt-Duna ágban, s a kisvárosban is, ahol
a padlásról ledobott galambfiókák kitekert
nyakcsigolyája macskafogak közt roppan,
komoran kondul a harang, déli álmukat
alusszák még a baglyok a toronyban,
és meg-megnyikordul a csigalépcső
a kántor lúdtalpas lába alatt.